

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Пазарджик, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Илиана Г. Димитрова Васева

при участието на секретаря Ана Здр. Ненчева
като разгледа докладваното от Илиана Г. Димитрова Васева Търговско дело
№ 20215200900172 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл.288, ал. 12 от КЗ (отм.) от ищец ГАРАНЦИОНЕН ФОНД - София, ул. Граф Игнатиев"№ 2 срещу ответник Ю. М. С., ЕГН *****, от с.Р., общ.В., обл.П.. Искът се основава на следните обстоятелства: Твърди се, че на основание чл. 288, ал. 1, т.2, б. „а" от КЗ (отм.) по щета № 210021/20.01.2015 г. във връзка с ПТП, настъпило с л.а. К № *** г., ищецът изплатил на пострадалия Х. М. Л., ЕГН ***** обезщетение за претърпени неимуществени вреди размер на 49 640,35 лв. Описано е, че на 06.09.2014 г., около 12:30 часа, на път II-84, км. 61+150 в посока от с.Юндола към гр.Якоруда се е движил автомобил "Ситроен Ксара Пикасо" с рег. № *** с водач А. Б.. В района на км. 61+150 - преди бензиностанцията водачът на този автомобил предприел маневра завиване вляво. След него се е движел лек автомобил „Сеат Ибиза" с рег. № ***, управляван от С.. В автомобила на задната седалка пътувал Л. с поставен предпазен колан. Тъй като С. не подsigурил необходимата минимална безопасна дистанция за конкретните пътни условия последвал заден кос удар върху л.а. Ситроен с предната зона на л.а. Сеат. Причина за катастрофата били субективните действия на водача на л.а „Сеат Ибиза“, който управлявал автомобила с несъобразена за обстановката скорост без съобразяване на безопасна дистанция с предния автомобил. Според съставения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 21161/0ДМВР- Пазарджик-РУП-Велинград и постановление от 04.12.2014 г. на РП гр.Велинград за прекратяване на НП по пр.пр.№ 1056/2014 г. по описа на РП-Велинград и ЗМ № 506/14 г. на РУП-Велинград, виновен за настъпилото ПТП бил водачът Ю. М. С., ЕГН *****, който управлявал лек автомобил „Сеат Ибиза” с ДК № ***, без сключена към датата на ПТП застраховка ГО. Вследствие на инцидента пострадалия Х. М. Л. получил счупване на тялото /диафизата/ на дясна раменна кост. Същият се обърнал към Гаранционен фонд за изплащане на обезщетение за

неимуществени по реда на чл. 288 КЗ (отм.) сега чл. 557 КЗ и по образуваната щета № 210021/20.01.2015 г., УС на ГФ взел решение да бъде постановен отказ. Поради несъгласие пострадалият завел срещу ищеца гр.д №7746/2015г. по описа на СГС за претърпените от него неимуществени вреди във връзка с процесното ПТП, по което ответникът по настоящото дело участвал като трето лице-помагач на страната на Фонда. Въз основа на постановено решение по горното дело (гр.д №7746/2015г. по описа на СГС) ищецът се снабдил с изпълнителен лист, по повод на което ГФ изплатил следните суми: На 06.02.2018 г. сума общо в размер на 408,37 лв.; На 18.04.2018 г. сума общо в размер на 21 851,78 лв.; На 24.01.2019 г. сума общо в размер на 23 217,79 лв., като на 08.05.2019 г. била възстановена сумата 439,63 лв., като надвнесена по изпълнителното дело; На 18.03.2019 г., сума общо в размер на 1200.00 лв.; На 10.04.2019 г. сума общо в размер на 1440.12 лв.; На 10.04.2019 г., сума общо в размер на 1961,92 лв.; Ответникът бил поканен да възстанови на Фонда така заплатените суми, но въпреки това задълженията не били погасени. Иска се от съда постановяване на решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 49 640,35 лв., представляваща изплатеното от Гаранционен фонд обезщетение по щета № 210021/20.01.2015 г., ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата и направените по делото разноски, които да бъдат преведени по следната банкова сметка в „Уникредит Булбанк“ АД IBAN: ***; BIC: ***, титуляр ГАРАНЦИОНЕН ФОНД. Представени са писмени доказателства по опис. Не са направени доказателствени искания.

В срока по чл.367, ал.1 ГПК от ответника е постъпил писмен отговор, в който оспорва основателността и размера на предявения иск. Сочи се, че представените към исковата молба съдебни решения на СРС, СГС и САС, както и 5-те броя изпълнителни листи, инкорпориращи вземанията за присъдените суми, които били значително по-ниски като размери и не кореспондирали с тези, посочени в петитума на настоящата претенция. Излагат се съображения, че в конкретния случай издадените против Фонда 5 броя изпълнителни листи не са предявени на длъжника по реда, предвиден за това в разпоредбата на чл. 519 ГПК. Извежда се тезата, че по този начин ищецът бездействал и допуснал образуването на 5 броя изпълнителни дела против себе си, а така и заплащането на солидни суми за такси и разноски, както и два пъти за адв. хонорар, като не се защитил адекватно. Според твърденията на ответника така били заплатени недължими суми, които са описани в табличен вид в отговора на ИМ, а именно: по изп.д. № 20179270401046 - общо 343.96 лв., от които 200 лв.- адв. хонорар и 143, 96 лв. – такси по ТЗЧСИ; по изп.д. № 20189200400144 – общо 2286.68 лв., от които 500 лв. разноски и 1786.68 лв. – такси по ТЗЧСИ; по изп.д. № 2019920040061 – общо 2469.36 лв., от които 590 лв. разноски и 1879,36 лв. – такси по ТЗЧСИ; по изп.д. № 2019920040341 – общо 460.12 лв., от които 240 лв. разноски и 220.12 лв. – такси по ТЗЧСИ; по изп.д. № 2019920040342 – общо 505.92 лв., от които 240 лв. разноски и 265.92 лв. – такси по ТЗЧСИ. Твърди се, че общо недължимата сума, представляваща сбор от всички описани такси и разноски възлизала на 6072,04 лв., а заплащането ѝ се дължало на процесуалното бездействие на ищеца. Поддържа с наред с това и че в случая липсвала и причинно-следствена връзка между плащането и настъпилия инцидент. На следващо място се оспорва като недължима сумата от 1456 лв.,

представляваща адв. възнаграждение за две инстанции, присъдено в полза на Адвокатско дружество „Г. и партньори“ съгласно крайният акт в производството по 2665/2018 г. по описа на САС, за който бил издаден и ИЛ от 14.03.2019 г. Твърди се, че отделно от тази сума, в полза на представляващия същото адв. дружество - адв. С. Е. С., бил издаден и втори ИЛ за сумата от 980 лв. като адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ЗАдв. Излагат се доводи, с които се оспорва причината за присъждането и на двете суми едновременно по повод същото дело. Поддържа се наличието на грешка или неяснота във волята на съда, която не била отстранена по предвидения за това процесуален ред, поради което и сумата от 1456 лв., алтернативно хонорара от 980 лв., бил недължим, а заплащането му следвало да остане за сметка на ищеца. С отговора се оспорва и механизмът на настъпилото ПТП от 06.09.2014 г., като се твърди, че ответникът не причинил въпросните травматични увреждания на пострадалия Л.. Твърди се при ПТП пострадалият е седял на предна дясна седалка, а не отзад в автомобила, поради което и при ударът нямало как да му бъдат причинени счупвания по тялото. Основателността на претенцията се оспорва и по съображения, че не били спазени изискванията на КЗ да се подаде информация до ГФ по искане за изплащане на обезщетението за твърдяната щета. Развива се тезата, че уведомяването на Фонда за инцидента реално станало едва на 20.01.2015 г. или четири месеца и половина след настъпване на инцидента и по този начин бил пропуснат 3-месечния срок по КЗ. Изразено е становище, че ГФ е следвало да упражнява правата си по водените дела и да претендира за присъждане значително по-ниско обезщетение. Акцентираща се, че Решение 4823/30.06.2017г. по гр.д. № 7746/2015г. на СГС в случая не било обжалвано от ГФ, поради което се стигнало и до по-високия размер на присъденото обезщетение в полза на Л., което Фонда заплатил. Освен всичко изложено наред с това, в случая образуването на общо пет изп.дела по различните ИЛ – четири пред ЧСИ Мололова и още едно пред ЧСИ Лазаров, представлявало злоупотреба с права и имало за цел единствено да се увеличи размера на вземането на вискателя. Искане се отхвърляне на цялата претенция, алтернативно за сумата на заплатените разноски от 7528, 04 лв., респ. 7052,04 лв. Претендиращ се деловодни разноски. Направено е възражение за прекомерност на претендираното адв. възнаграждение. Възражава се по допускане на част от приложените писмени доказателства, които били неотнормими към повдигнатия правен спор. Направени са доказателствени искания – да се изиска и приложи по настоящото дело гр.д. № 7746/2015г. на СГС и в.гр.д. № 2665/2018г. на САС; да бъдат задължени по реда на чл. 192 ГПК ЧСИ Йорданка Моллова, рег. № 920 и ЧСИ Стоян Лазаров, рег. № 927, да представят заверени копия на описаните по-горе изп. дела (№ 2018920040144; 20199200400061; 20199200400341 и 20199200400341 – по описа на ЧСИ Йорданка Моллова и № 20179270401046 – по описа на ЧСИ Стоян Лазаров) или евентуално за издаване на съдебни удостоверения за снабдяване с исканите материали. Направено е и искане за събиране на гласни доказателства посредством разпита на трима свидетели, при довеждане. Сочат се писмени доказателства. В срока по чл. 372 ГПК е постъпила ДИМ от ищеца, в която се пояснява и допълва първоначалната, като се оспорват изцяло възраженията, направени с писмения отговор. Сочат се, че противоправното поведение на ответника, механизмът на ПТП, липсата на задължителна застраховка ГО,

вредите, размерът им и причинната им връзка с процесното ПТП са били елементите от състава са непозволеното увреждане, предмет на доказване във водените срещу ГФ производства, в хода на които последният е осъден да заплати исковите суми. Именно в тези производства е следвало да бъдат наведени възраженията за наличие или липса на основание за изплащане на обезщетение от Фонда, както и за размера на вредите с аргументите, посочени в отговора на ИМ. Акцентираща се че ответникът е бил привлечен и е участвал в тези производства като трето лице - помагач на страната на Фонда, поради което и в случая следва да се съобразят повелите на чл.221 и чл.223 ГПК, т.е. че в настоящото производство всички тези възражения са вече преклудирани. Аргументира се позицията, че регресното право на ГФ включва в своя обем и разносните по определяне и изплащане на обезщетението. Пояснено е, че в разглежданата хипотеза пострадалият е избрал да потърси обезщетение извънсъдебно, при което принципно Фонда може да откаже изплащане, респ. да определи по-нисък от претендирания размер, с който пък от своя страна пострадалото лице пък да не се съгласи. Сочи се, че в случая Фонда е изплатил определените от съда обезщетения, за които са издадени ИЛ веднага след получаване на поканите за доброволно изпълнение. Изразява се становище, че независимо от обстоятелството дали обезщетението е било поискано извънсъдебно или по съдебен ред и без значение дали ГФ е дал повод за образуване на последвалите след това изп. дела, сторените за определянето и изплащането му разноси, всякога се дължат от причинителя на вредата, тъй това са вземания с акцесорен характер и се дължат доколкото се дължи и главницата. Пояснено е, че при предявяване на регресната си претенция Фонда има право да получи от причинителя на вредата заплатеното обезщетение заедно с платените лихви и разносните, като в конкретния казус разносните за определянето на обезщетението са били определени по съдебен ред и са част от обичайните разноси, които по силата на закона са част от регресната претенция на ГФ. Цитира се разпоредбата на чл.228, ал.12 КЗ (отм.), като по изложените съображения се оспорват възраженията за размера на исковата претенция. Твърди се, че по делото ГФ не претендира законна лихва за забавено плащане, т.е. т.н. мораторна такава, поради което и въпросът дали регресна покана въобще е била изпраща и съответно получавана от Фонда се явява ирелевантен и съответно възражението на ответника в посочения смисъл - неоснователно. Възразява се по част от доказателствените искания на ответника, а именно: по поискания разпит на свидетели, в която част искането не било надлежно формулирано, а с оглед участието на ответника като трето лице – помагач в цитираните производства пред СРС, СГС и САС – било и неоснователно. Възразява се и по приемане на представените от ответника писмени доказателства, които били неотносими към спора. На свой ред с ДИМ ищецът е направил нови доказателствени искания.

След преценка на събраните доказателства и доводите на страните съдът приема следното:

Ищецът Гаранционен фонд - гр. София проведе успешно пълното главно доказване в процеса, като установи всички обстоятелства, предвидени в хипотезата на чл. 288, ал.12 във вр. с чл.288, ал.1, т.2, б."а" от КЗ/отм./

Представено е влязло в сила решение на Софийски районен съд по гр. д. № 611/2017 г. с което ищецът е осъден да заплати обезщетение за имуществени вреди на пострадал от ПТП в размер на 58 лв., като вредите са в причинна връзка с виновното противоправно поведение на ответника по настоящото дело Ю.. М. С., участвал като трето лице помагач по делото срещу Гаранционен фонд. Безспорно е установено, че за вредите, причинени при управление на автомобила, управляван от деликвента не е имало сключена застраховка "Гражданска отговорност". На същото основание - чл. 288, ал.1, т.2, б."а" КЗ /отм/ Гаранционния фонд е осъден да заплати на пострадалия и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., видно от влязлото в сила въззивно решение на САС, като в производството прекия причинител на увреждането отново е участвал като трето лице-помагач на страната на ответника. С двете съдебни решения са присъдени законни лихви и съдебни разноски, като са издадени и съответните изпълнителни листи за тези вземания.

Представени са доказателства са образувани изпълнителни производства за събирането на съдебно признатите вземания от пострадалия Х. Л. срещу ищеца по делото Гаранционен фонд. Направени са разноски за принудителното събиране на вземанията, които също се претендират да бъдат възстановени от виновния за ПТП водач, като общия размер на заплатените от Гаранционен фонд суми в полза на пострадалия възлиза на 49 640, 35 лв. Извършването на плащанията и техния размер се установява, както от представените платежни документи и банкови извлечения, като и от изготвената от и подписана от гл. счетоводител на ГФ счетоводна справка, която следва да бъде ценена като доказателство на осн. чл. 182 от ГПК.

Данни за размера на разноските, дължими от Гаранционен фонд по всяко едно изпълнително дело, образувано срещу него, се съдържат в представените покани за доброволно изпълнение.

След съответните изчисления и съпоставка на отразеното в обсъдените доказателства за размера на акцесорните задължения /законни лихви и разноски/ съдът достига до извода, че дължимо платеното от Гаранционен фонд във връзка с причинените на пострадалото лице вреди възлиза именно на сумата от 49 640 лв.

Всички възражения на ответника, касаят именно размера на предявения иск и след обсъждането им, съдът ги намери за неоснователни по следните съображения:

Действително има несъответствие между размера на вземанията по 5 бр. изпълнителни листи и посочената в петтума сума, но то се дължи на прибавянето към платените от длъжника /настоящ ищец/ допълнителни суми, представляващи разноски в съответното изпълнително производство.

Не може да се приеме, че ответникът не дължи таксите и разноските за изпълнителните производства, защото изпълнителните листи не били предявени на длъжника по реда, предвиден в чл. 519 ГПК, тъй като Гаранционния фонд е юридическо лице със специален статут, създадено с нормативен акт, за да гарантира репарирането на пострадали в определени от закона случаи и по отношение на него тази разпоредба не е приложима.

Следва да се отхвърли й възражението за изключване от регресната отговорност на ответника и сумата от 1 456 лв. /адвокатски хонорар/, присъдени като част от разноските в едно от съдебните производства, което почива на твърдения, са "неясното или грешка във волята на съда", при определяне на разноските. Извън процесът, в който са направени тези разноски въпросът на неясноти, грешки и пр. при тяхното определяне и присъждане не може да бъде разглеждан.

И на последно място следва да се отбележи, че обема и параметрите на регресната отговорност на деликвента спрямо платилия в определените от закона случаи обезщетения Гаранционен фонд се определя от разпоредбата на чл. 288,ал.12 във вр. с ал.8 от КЗ отм. и включват платеното обезщетение, заедно с разходите по неговото определяне и изплащане. Когато определянето му е станало по съдебен ред, а плащането - в принудително производство, то разноските за тези производство, според убеждението на настоящия състав попадат в обхвата на регресната отговорност, на осн. чл.288,ал.8 КЗ/отм|/.

За това ответникът ще следва да бъде осъден да възстанови всички платени на пострадалия Л. суми от страна на Гаранционния фонд, чийто общ размер на съвпада с цената на иска -49 640, 35 лв.Сумата се дължи, заедно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното плащане.

Присъдените суми следва да се платят по банков път по посочената в исковата молба банкова сметка.

По изложените съображения съдът

Ответникът следва да заплати и разноските на ищеца в настоящото производство - 1 985, 61 лв. /държавна такса/ .

РЕШИ:

Осъжда Ю. М. С., ЕГН ***, от с.Р., общ.В., обл.П. да заплати на ГАРАНЦИОНЕН ФОНД - София, ул. Граф Игнатиев"№ 2 сумата от 49 640, 35 лв. на осн. чл. 288,ал.12 КЗ /отм/ във вр. с чл. 288,ал.1,т.2,б."б" КЗ /отм./, включваща платени обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тях и разходите по тяхното определяне и изплащане, на пострадалия Х. М. Л. при ПТП, станало на 06.09.2014 г., заедно със законната лихва върху тази сума за времето от предявяване на иска на 29.11.2021 г. до окончателното и плащане, както и разноските пред настоящата инстанция в размер на 1 985,61 лв. /платена държавна такса/.**

Присъдените суми следва да се заплатят по банков път по посочената от ищеца сметка в „Уникредит Булбанк“ АД IBAN: *; BIC: **, титуляр ГАРАНЦИОНЕН ФОНД.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Пловдивския апелативен съд в 2-седмичен срок от получаване на препис от страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____